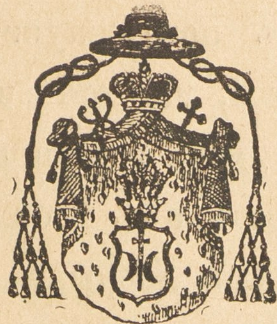

ВѢСТНИКЪ

ПЕРЕМЫСКОИ ЕПАРХІИ.

Рôкъ 1907. Выдано 25. Лютого. Ч. II.

Ч. 6.

Ч. 48/орд. Архієрейске посланіє о св. великôмъ постѣ.

КОНСТАНТИНЪ ЧЕХОВИЧЪ,

Божою Милостію и св. Апостольского Престола благословеніємъ

Епископъ Перемыскій, Самбôрскій и Сянôцкій, Пралатъ домовый и Ассистентъ папского престола, Графъ римскій.

Всечестному Духовеньству мірскому и монашескому и всѣмъ Вѣрнымъ Нашои Епархіи.

Миръ о Господѣ и Наше Архієрейске благословеніє!

Зъ глубокою вдячностію въ серци клоню ся передъ Господомъ Богомъ, и возношу до Него, до подателя всякого блага горячѝ молитви зъ подякою, що въ Своей превеликой добротѣ и милосердію дозволивъ менѣ смиренному Свому слузѣ дочекати теперѣшного часу, коли приближаємся до св. великого посту, до того „времени спасенія“; дозволивъ менѣ дочекати теперѣшного року и хвилѣ тои въ котрои я кождого року до Васъ, дорогѝ мои, щиримъ серцемъ люблени̂ братя вôдзиваюся моими листами.

Въ тôмъ часѣ мы якобы десятину сплачуємъ Господу Богу, въ тôмъ часѣ на зазывъ матери нашои св. Церкви, мы розважуємъ св. спасительнѝ страсти Христовѝ, въ тôмъ часѣ и тіи, котрѝ менше вôдзначаются побожностію, спѣшать на трогаючѝ, великопостнѝ

богослуженя до церкви, ихъ совѣсть розбуджуєся, они пôзнають своє нещасне, грѣшне положенє, они пересвѣдчуются, що тое „врємѧ покаѧніѧ“ треба выкористати для поправы свого грѣшного, може дуже грѣшного житя, они бачать, що минуло двацять, трицять, сорокъ, пятьдесять або и бôльше лѣть ихъ житя, а в тѣмъ ихъ житю такъ мало, такъ дуже мало добрыхъ дѣлъ, такъ дуже мало заслугъ передъ Богомъ, а тôлько образы, тôлько грѣхôвъ, тôлько зависти, тôлько ненависти, тôлько беззаконій — а Христосъ терпить тое всьо, и не карає, може и добромъ надѣляє, и чекає ихъ поправы, ихъ покуты, ихъ наверненя, ихъ добрыхъ дѣлъ, ихъ любови къ нему любови къ ближнымъ.

Вôнъ, той Христосъ, „агнецъ непови́нный“ котрый такъ себе понижливъ, що тѣло людске на себе принявъ; вôнъ, котрый вôдъ беззаконникôвъ оплюваня, битє раны, терновый вѣнецъ и крестну смерть на себе принявъ за тебе брате, за твои грѣхи, за твои беззаконія, щобы тебе спасти, щобы тебе зъ отцемъ небеснымъ примирити, щобы тобѣ спасеніе вѣчне позыскати: вôнъ кличе до тебе голоснѣйше теперь якъ коли инде: „Пріидите ко мнѣ всѝ тружда́ющіисѧ и ѡбремене́нніи и азъ оу҆покою вы.“ Мат. 11, 28. Тожь спѣщѣть до него всѣ, котрѝ маєте журбы, нужды клопоты, долегливости; зближѣтся до него, выскажѣть єму свои потребы, а знайдете у него успокоєнє.

Спѣшѣть до него всѣ, котрыхъ душѣ обтяженѝ суть грѣхами, котрѝ маєте несупокôй совѣсти, котрѝ видите ваше сумне, нещасне положенє; вôтворѣть передъ нимъ вашѝ серця а вôнъ выслухає васъ, прыйме васъ до себе, потѣшить васъ, очистить васъ и звôльнить вôдъ вашого тягару.

Спѣшѣть до него всѣ и учѣтся, якъ житє своє уладити. Зъ єго примѣру учѣтся, якъ поступати маєте. Лагôдность и терпеливôсть, тіи двѣ цноты, котрыхъ вôнъ своимъ житємъ, своимъ поступованємъ учивъ, най будуть пôдставою и фундаментомъ вашого поступованя, а втоды прийдете до него.

Спѣшѣть до него и принимайте єго иго, єго ярмо на себе. Свою науку, свои приказы называє вôнъ игомъ. Бо памятати намъ належить, що пôсля тои єго науки жити маємо, а не пôсля нашихъ похотей и забаганокъ. Тѣло наше и змысловôсть нашу маємо пôддати нашои душѣ. И хотяй тоє неразъ, особенно зъ початку не легко то, коли ты брате той тягарь, тоє иго возьмешь на себе, то оно тебе устереже вôдъ многихъ журбъ, многихъ прикростей, многихъ долегливостей. Єсли ты тоє иго возьмешъ на себе, то позыскаєшь собѣ миръ, позыскаєшь супокôй, задоволенє и радôсть. Бо то не правда, якобы приказы Божѝ були тяжки, якобы годѣ було ихъ выповняти. Противно, не лише не суть они тяжкими, але суть легкими, а за то служба діяволу, служба свѣту, служба тѣлу є невыносимо тяжкою и повна труду.

Спѣшѣть протое всѣ до Спасителя нашого особенно теперь, въ тôмъ святôмъ часѣ.. Вôнъ чекає на васъ, вôнъ взыває васъ до себе, маєте єго межи со-

бою, маєте его въ вашихъ церквахъ, маєте єго въ Найсвятѣйшій Тайнѣ Евхаристіи утаєного.

А вы, мои дороги, любите єго, вы любите до него зближатися, вы любите єго до себе въ найсвятѣйшой Тайнѣ прыймати. Я прецѣнь мавъ только нагоды о томъ пересвѣдчитися, я за превеликою ласкою и помочію Божою такъ значну часть тои менѣ Богомъ врученои епархіи вôдвѣдавъ, я такъ многихъ зъ помежи васъ знаю и видѣвъ я вашу побожнôсть, вашу любовъ къ Спасителю, видѣвъ я, якъ вы въ часѣ тыхъ моихъ посѣщень Архієрейскихъ численно и побожно брали участь въ всѣхъ богослуженяхъ, численно приступали до св. сповѣди, численно принимали Спасителя въ св. тайнѣ утаєного.

И тѣшуся я и радую тою побожностію нашого доброго, поцтивого руского народа, и радбы я васъ всѣхъ, всѣхъ безъ вымки припровадити до нашого Спасителя. Длятого я постановивъ въ томъ моимъ листѣ до васъ, дорогій братя, о найсвятѣйшой Тайнѣ Евхаристіи промовити, о томъ жерелѣ всякихъ ласкъ, а то передъ всѣмъ я хочу вамъ пригадати, що въ той найсвятѣйшій тайнѣ присутный єсть самъ Іс. Христосъ, хочу вамъ пригадати, що нашимъ обовязкомъ єсть той найсвятѣйшой Тайнѣ воддавати нашь поклонъ, наше почитанє, що нашимъ обовязкомъ єсть єи вôдвѣдувати.

Мы вѣримо крѣпко, що на слова осьвященя, якй священикъ при службѣ Божой вымавляє Іисусъ Христосъ той, котрый сидитъ одесную Отца, зъ неба на нашй трестолы сходитъ и подъ видами хлѣба и вина зъ божествомъ и человѣчествомъ, зъ тѣломъ и душею, цѣло и неподѣльно, подъ кождымъ видомъ, т. є. и подъ видомъ хлѣба и подъ видомъ вина и въ кождой хотяйбы найменшой частцѣ перебуває.

На тоє найсвятѣйше таинство нашои вѣры, предназнаменоване вже въ старомъ завѣтѣ, всказує Спаситель напередъ, обѣцюючи тоеже. Было то больше менше на рокъ передъ тымъ, нѣмъ Спаситель тую найсвятѣйшу Тайну установивъ коли пятьма ячмѣнными хлѣбами и двома рыбами накормивъ пять тысячь народа чудеснымъ способомъ, нечислячи женъ и дѣтей, а позостало еще дванайцятъ кошовъ останковъ. Чудо тоє здивовало народъ, и хотѣли тій люде Іисуса оголосити королемъ. Спаситель знавъ тоє, тожь удалився одъ народа и удався на другу сторону озера Генизаретского. На другій день народъ знайшовъ Іисуса, а Христосъ выдячи, що они шукали єго зъ причины вчерашного чуда, всказує на инный хлѣбъ, хлѣбъ небесный. Той хлѣбъ небесный то не єсть якъ манна въ старомъ завѣтѣ котру въ пустини ихъ предки ѣли и померли, той хлѣбъ небесный, то є вôнъ самъ єго тѣло за животъ свѣта. Здивовався народъ и мовитъ: Якъ то? той хоче дати намъ тѣло своє, щобы мы ѣли? А спаситель сказавъ: „Ѧ҆ми́нь а҆ми́нь глаго́лю ва́мъ: а҆́ще не снѣ́сте пло́ти Сы́на человѣ́ческагѡ, ни пі́ете кро́ве є҆гѡ̀, живота̀ не и҆́мате въ себѣ̀. Ѧ҆дый мою̀ пло́ть, и пі́ѧй мо́ю кро̀въ, и҆́мать живо́тъ вѣ́чный, и а҆́зъ воскрешу̀ є҆го̀ въ по-

слѣдный день. Плоть бо моѧ истинно есть брашно и кровь моѧ истинно есть питїе. Ядый мою плоть, и пїяй мою кровь, во мнѣ пребываетъ, и азъ въ немъ." (Іоан. VI 53—57).

Многи зъ юдеѣвъ втоды вôдвернули ся вôдъ него, и Спаситель, той добрый пастырь, котрый прийшовъ, всѣхъ спасти, дозволивъ имъ спокôйно вôдôйти. Але и многи̂ зъ сѣмдесяти двохъ ученикôвъ говорили: „Жестоко есть слово сїе: кто можетъ его послушати" (Іоан. VI 60—61) тверда тая бесѣда, кто може таке слухати. Але и тымъ вказуе Христосъ на свое живе, прославлене тѣло и мовитъ: „сїе ли вы блазнитъ (т. з. горшитъ) „Аще убо узрите Сына человѣческаго восходяща, идѣже бѣ прежде. Духъ есть, иже оживляетъ, плоть не пользуетъ ничтоже: глаголы, яже азъ глаголахъ вамъ, духъ суть и животъ суть" (Іоан, VI. 62—64). И якъ потомъ и многи зъ тыхъ ученикôвъ вôдôйшли, то Хр. незатримувавъ ихъ, але звернувся до своихъ дванайцяти Апостоловъ пытаючи: „еда и вы хощете итти" (Іоан. 68) а на тое вôдповѣвъ Петръ: „Гди, ко кому идемъ? глаголы живота вѣчнагѡ имаши. И мы вѣровахомъ, и познахомъ, якѡ ты еси Хрстосъ Сынъ Бога живагѡ." (Іоан. VI. 68—70).

Тая вѣра Апостоловъ и тыхъ, котри̂ вытревали при Спасителю, розяснилася и отримала нагороду втоды, коли Христосъ установивъ св. тайну Евхаристіи. Въ навечеріе своихъ страстей, коли Христосъ въ просторôй, прикрашенôй свѣтлици споживавъ агнца пасхальногѻ зъ своими Апостолами въ такъ торжественный спосôбъ, якъ давнѣйше николи, коли умивъ имъ ноги, взявъ хлѣбъ въ свои святи̂ руки̂, пôднѣсъ очи до неба, благодаривъ, т. е. зложивъ подяку, поблагословивъ хлѣбъ, розломивъ, подавъ своимъ ученикамъ и сказавъ: прїимите ядите: сїе есть тѣло мое". Въ той самъ спосôбъ взявъ потомъ чашу зъ виномъ, до котрого трохи̂ воды вляно, благодаривъ, поблагословивъ вино, подавъ своимъ ученикамъ и сказавъ: „Пїйте ѿ неѧ вси: Сїѧ есть кровь моѧ, новагѡ завѣта, яже за вы и за многи изливаема въ ѡставленїе грѣхѡвъ. А потомъ додавъ: „сїе творите въ мое воспоминанїе." (Мат. 26, Мар. 14, Лук. 22).

Такъ отже Христосъ Господь перемѣнивъ хлѣбъ въ живе свое найсвятѣйше тѣло а вино въ живу свою найсвятѣйшу кровъ, бо мовитъ: тое есть мое тѣло, тое есть моя кровъ. То, що выдае ся, що есть хлѣбомъ, що мае всѣ признаки хлѣба, тое есть моимъ тѣломъ, котре передъ вами стоитъ, есть мое тѣло разомъ зъ кровію, то я самъ, цѣлый, зъ тѣломъ и душею, зъ божествомъ и человѣчествомъ. Такъ само сказавъ Христосъ: то есть моя кровъ, кровъ жива, котра въ моимъ тѣлѣ кружитъ, то есьмъ я самъ, зъ тѣломъ и душею, зъ божествомъ и человѣчествомъ. Іс. Хр. бувъ отже цѣлый и цѣлковито присутный такъ пôдъ видомъ хлѣба якъ и пôдъ видомъ вина. Важный есть высказъ одного св. Отца Церкви: „Господь тримавъ самъ себе въ своихъ рукахъ". Дальше Христосъ сказавъ: берѣтъ и ѣджте, бо то есть мое тѣло, берѣтъ и пийте, бо то есть моя кровъ. Тожь отже въ кождôй частотцѣ хлѣба въ кождôй часточцѣ вина есть вôнъ присутный и такъ довго, допоки тіи виды не зôстали змѣнени̂.

Але Спаситель на тайной вечерѣ не лише перемѣнивъ хлѣбъ и вино въ свое тѣло и кровъ, не лише давъ тоеже тымъ, котрӣ въ него вѣрятъ, въ кормѣ, але пôдъ видами хлѣба и вина принѣсъ самъ себе Отцу небесному въ жертву безкровну, якъ тое на другій день сталося въ кровавый способъ на крестѣ; Христосъ тымъ способомъ установивъ жертву нового завѣта, бо мовитъ: то єстъ мое тѣло, котре за васъ даєся, то єстъ моя кровъ, котра за васъ и за многихъ пролѣєся. А на конецъ каже: тое дѣлайте на мое воспоминаніе.

Тыми словами давъ Христосъ своимъ ученикамъ власть и силу, хлѣбъ и вино перемѣняти въ свое тѣло и въ свою кровъ, давъ власть и повномочіє, пôдъ видами хлѣба и вина єго самого спожавати и другимъ до спожитя подавати, а заразомъ давъ имъ повномочіє, щобы пôдъ тыми видами приносили Богу безкровну жертву нового завѣта. Тожъ коли наслѣдники Апостолôвъ, епископы. або черезъ нихъ руколоженӣ священики слова повысшӣ освященя вымôвлятъ, такъ заразъ на престолѣ єстъ присутнымъ Іс. Хр. пôдъ видами хлѣба и вина, цѣлый и правдивый.

И Іс. Хр. хотѣвъ, щобы не лише въ часъ службы Божои бувъ присутный помежи нами, щобы єго приносили въ жертву, и щобы єго въ св. причастію подавали яко кормъ душамъ вѣрныхъ, вôнъ хотѣвъ всегда, безъ перестанку межи своими перебувати, щобы имъ оказати свою любовъ, щобы имъ помагати въ ихъ потребахъ, бо радостію єго єстъ перебувати межи сынами человѣческими.

Тожъ Церковь св., щобы здѣйстнити тое намѣрене Спасиселя, намѣрене повне любови, переховує найсвятѣйшу Тайну Евхаристіи пôдъ видомъ хлѣба въ св. мѣсци. Въ першихъ вѣкахъ христіяньства, коли христіянъ мучили, переслѣдовали и убивали, мусѣли они крыти ся и ховатися зъ своими набоженьствами а особливо мусѣли крытися зъ св. Тайнами передъ поганами и жидами. Службы Божӣ вôдправлялися по найбôльшôй части въ катакомбахъ, т. є. пôдземныхъ печерахъ и неможна було всегда, безъ перестанку св. тайны переховувати. Втоды давали частицѣ найсвятѣйшои Тайны побожнымъ христіянамъ до дому, въ домахъ они переховували тіи частици въ дорогихъ начиняхъ, и заносили скрыто христіянамъ, котрӣ перебували въ вязницяхъ, або ишли на смерть, заносили, щобы ихъ св. Тайною покрѣпити, въ ихъ мукахъ взмôцнити въ вѣрѣ и вытревалости.

Але, якъ лише устали переслѣдованя, якъ лише вôльно було будовати публичнӣ, христяньски церкви, такъ заразъ въ тыхъ церквахъ переховувано найсвятѣйшу Тайну, и тымъ способомъ церкви сталися правдивими домами Божими, бо Христосъ Богъ въ нихъ замешкавъ. Зъ початку переховувано св. Тайны звычайно въ золотôмъ або срѣбнôмъ сосудѣ, котрый мавъ видъ голуба. Надъ престоломъ бувъ бальдахимъ, и посередъ того бальдахима звисавъ голубъ, знамя св. Духа, а въ тôмъ голубѣ переховували ся св. Тайны. Теперъ же уживає ся до того кивотъ, котрый стоитъ на престолѣ, и є по можности прикрашеный звычайно вы-

золоченый. Той кивотъ, домокъ для св. Тайнъ, посередъ престола, повиненъ и въ серединѣ бути вызолоченый, або шовковою матерією бѣлою, чи гафтованою выбитый, такъ якъ тамъ хоронитися має найсвятѣйша тайна. Въ тôмъ домику, кивотѣ, стоитъ пушка, въ видѣ чаши, накрыта накрывкою зъ короною, зъ верха и въ серединѣ цѣла добре вызолочена — и накрывка такъ само — а цѣла пушка окрыта бѣлою, шовковою красною суконкою. Въ тôй пущцѣ знаходится пôдъ видомъ хлѣба наѣсвятѣйша Тайна; т. є. Іс. Христосъ въ той способѣ помежи нами перебуває. Передъ тымъ кивотомъ передъ св. тайнами, повинна ся свѣтити лямпа день и нôчь, всегда, котра то лямпа вказує намъ Спасителя, яко свѣтло котре просвѣчає цѣлый свѣтъ.

И тіи найсвятѣйшї Тайны переховуются на тоє, щобы мы Спасителя нашого всегда посередъ насъ мали. Для хорыхъ бере священикъ зъ пушки св. тайны, зъ почестію несе ихъ до хорого, выслухавши сповѣди причащає его св. тайнами, щобы покрѣпити его въ тôй найтяжшôй хвилѣ, хвилѣ смерти, щобы додати ему силы и вôдваги въ тôй тяжкôй, передсмертнôй борбѣ, щобы той хорый вытревавъ до остатнои хвилѣ житя въ добрôмъ, въ той хвилѣ, коли має станути передъ своимъ справедливымъ судією.

Св. Тайны въ бôльшї свята и торжества выставляются на престолѣ, въ процесіи обносятся, передъ ними вôдправляєся тоє прекрасне, трогаюче моленіє „суплікація“, ними благословитъ священикъ зôбраный побожный народъ.

И де небудь мы стрѣтимо св. тайны, чи, коли прийдемо до церкви и увидимо кивотъ въ котрôмъ хоронятся, чи, коли бачимо, якъ люде причащаются, чи коли священикъ несе ихъ до хорого, чи коли они выставленї суть на престолѣ або коли помежи нами въ процесіи обносятся — все мы повиннї найсвятѣйшимъ тайнамъ вôддавати найбôльшу почесть и найглубшій поклôнъ, такъ якъ таку почесть вôддають тому Агнцу небесному хоры Ангельскї и лики святыхъ въ небѣ.

Божь то єсть той самъ сынъ божій, котрый колись въ Вефлеємѣ въ яслахъ лежавъ и котрому почесть и поклôнъ вôддали побожнї пастырѣ и мудрцѣ зъ востока; то єсть той самъ Богъ и человѣкъ, котрый черезъ три роки учивъ и чуда дѣлавъ, котрый оказавъ и свою мудрôсть и свою силу; то єсть той самъ Спаситель, котрый на крестѣ родъ людскій зъ Отцемъ небеснымъ примиривъ, котрыйсмерть побѣдивъ и власною силою зъ гробу воскресъ, котрый вознѣсъ ся на небо и яко нашь ходатай, яко нашь заступникъ одесною Отца на небесѣхъ сидитъ.

Тожь правдивый христїянинъ зъ нѣйбôльшою покорою, почестію и побожностію вступає до дому Божого, а вступивши, звертає ся въ сторону, де св. Тайны переховані, бє ся въ груди, вôддає поклôнъ, клякає и, повитавши тымъ способомъ Спасителя, зачинає уважно и побожно молитися. Коли выпаде ему попередъ престолѣ зъ св. тайнами переходити, вôддає глубокій поклôнъ, а коли въ часѣ службы Б. вôдъ освященя ажь до причащеня на престолѣ св. тайны знахо-

дяться, вôнъ зъ побожностію клякае и розмышляе о Спасителю своимъ а вôддаляе всѣ иннй, свѣтовй мысли.

А побожнй христіяньски громады зъ своими ревными священиками стараются вôдповѣднй домы для свого Спасителя збудовати и по можности величаво прикрасити. И въ теперѣшныхъ, тяжкихъ часахъ, повстають краснй, величавй, новй, просторй домы Божй, доказъ ревности руского священьства, доказъ офѣрливости нашого побожного, руского народа. Я бачу тое кождого року, въ рôжныхъ околицяхъ тои просторои менѣ повѣренои епархіи, я мавъ тое щасте и тую превелику радость, що до теперь мôгъ я бôльше якъ шѣстдесятъ церквей Архієрейскимъ чиномъ освятити — тожь направду — дорогй братя — межи вами есть жива и правдива вѣра, вы любите нашого найдорожшого Спасителя, хочете его посередъ себе мати, хочете ему свôй поклôнъ вôддавати, до него прибѣгати, передъ нимъ свои серця отворити, у него потѣхи, помочи и ратунку шукати, хочете зъ нимъ на вѣки злучитися.

Видите, дорогй братя, вôнъ такій добрый, вôнъ тôлько для людей зробивъ; вôнъ такъ унижився, вôнъ тôлько перетерпѣвъ, а прецѣнь суть такй, котрй его зневажають!

Зневажають его тіи, котрй въ него невѣрятъ, котрй до Церкви св. католицкои не належать. Зневажають его тіи, котрй, хотяй сталися членами св. Церкви вѣру свою затратили и не хотятъ ему служити, а таинства св. высмѣвають. Зневажають его тіи, котрй, неочистившися въ добрôй сповѣди св. въ святотатскій спосôбъ его до свого поганого, грѣхами оскверненого серця прыймають.

А вôнъ, найлѣпшій и довготерпеливый терпитъ тое всьо до часу!

Тожь вы и за себе и за тыхъ, котрй его зневажають, вôддавайте ему почесть и поклôнъ. А въ тôмъ св. постѣ най небуде помежи вами анѣ одной душѣ, котрабы въ щирôмъ покаянію не оплакувала грѣхôвъ своихъ, бо никто безъ грѣха, токмо оденъ Богъ; котрабы не очистила серця свого вôдъ всѣхъ грѣхôвъ въ щирой, доброй, правдивой, зъ правдывымъ жалемъ и зъ щирою постановою поправы сполученой сповѣди св., котрабы зъ такъ очищенымъ и сокрушенымъ серцемъ не приняла Спасителя свого въ найсвятѣйшой тайнѣ Євхаристіи.

Втоды зъ правдиво христіяньскою радостію будете обходити такъ свѣтлй и веселй свята Воскресенія Христового въ надѣи на свѣтле колись воскресеніе власне.

Въ тôмъ змыслѣ желаю вамъ зъ найщиршого серця по добре перебутôмъ великôмъ постѣ веселыхъ святъ великодныхъ, и удѣляю вамъ Архієрейского благословенія въ имя отца и сына и св. духа. Аминъ.

Дано въ Перемышли въ день святого и праведного Сімеона богопріимца и Анны пророчицы 3 (16) лютого 1907.

† КОНСТАНТИНЪ
Епископъ

Поручаємъ Всч. Духовеньству повысшій листъ пастырскій оголосити мѣсто проповѣди въ недѣлю сыропустну. Въ парохіяхъ, до котрыхъ дочернй церкви належать, мае ся той листъ въ кождôй церкви оголосити.

ОО. катихиты школъ середныхъ и выдѣловыхъ могутъ, пôсля обставинъ, листъ той въ недѣлю сыропустну перечитати або вôдповѣдну ексорту выголосити.

При оголошеню листу належить тексты письма св. перевести и пояснити.

Що до захованя посту, поручаємъ благорозумно поучати вѣрныхъ о приписахъ въ тôмъ взглядѣ оголошеныхъ на Синодѣ діецезальнôмъ въ Перемышли въ роцѣ 1898, то єсть о ухвалахъ Синоду провинціонального Львôвского зъ року 1891. Дебы однакожь заходила дуже важна потреба дальше идучого розрѣшеня вôдъ посту, то удѣляємъ тои власти Всеч. Духовеньству, на що особенно звертаємъ увагу Всч. ОО. катихитôвъ, щобы вôдповѣдно зарядили въ бурсахъ для хлопцѣвъ и институтахъ для дѣвчатъ. Въ случаяхъ розрѣшеня вôдъ посту що до молитовъ належить заховати правило Синоду пров Львôвского.

Рôвночасно позваляємъ Всч. ОО. Сповѣдникамъ въ парохіяхъ визше 2000 душь розпочинати св. сповѣдь пасхальну вôдъ 1. Понедѣлка а въ парохіяхъ низше 2.000 душь вôдъ 3. Понедѣлка св. великого посту. Сповѣдь пасхальна кôнчитъ ся зъ днемъ празника Вознесеня Господня.

Заразомъ удѣляємъ власть на часъ св. вел. посту розрѣшати вôдъ грѣхôвъ власти Нашой задержаныхъ. Кромѣ 1) умысне человѣкоубійство и 2) согнанє человѣческого плода (secuto effectu).

Кромѣ того силою вôдъ св. апостольского Престола на пятилѣтє Намъ удѣленою, удѣляємъ власть, всѣмъ Всч. ОО. Сповѣдникамъ на цѣлый часъ треваня сповѣди пасхальнои, привертати каючимъ ся утрачене право, petendi debitum conjugale, cujus jus amisit per supervenientem affinitatem e copula carnali, habita cum consanguinea vel consanguineo sive primo sive in secendo gradu suae uxoris respective sui mariti, що дѣлати ся мае въ слѣдуючій способъ: По выголошеню формы розрѣшеня св. Тайны Покаянія, (а звертаємъ увагу Всч. О. Сповѣдникôвъ, що форма розрѣшеня мае докладно высказати ся при кождôмъ сповѣдаючимъ ся иначе каючійся не одержавъ розрѣшеня) мае ся сказати: „Кромѣ того властію Преосвященному Епископу . . . . удѣленою, а менѣ вôдпорученою, привертаю тобѣ право, довгъ сопружескій вôдъ свого мужа (жены) жадати, котре черезъ грѣхъ плотскій зъ сродною (зъ сроднымъ) жены твоеи (мужа твоего), поповненый утративъ єсь. Въ имя Отца † и Сына † и святого Духа † Аминь“.

Кромѣ того до кôнця бѣжучого року 1907 удѣляємъ власть всѣмъ сповѣдникамъ розрѣшати вôдъ грѣхôвъ задержаныхъ, вынявши два высше сказанй, также на часъ посту передъ Рождествомъ Христовымъ, а безъ ограниченя въ слѣдуючихъ случаяхъ:

1) при сповѣди женщины передъ пологомъ.

2) при сповѣди загальнôй, єсли тая сповѣдь загальна єсть конечна.

Вôдъ Еп. Ординаріята.

Перемышль 16. Лютого 1907.

О. ІОАНЪ СТРЫЙСКІЙ
Канцлєръ.

† КОНСТАНТИНЪ
Епископъ.

Накладомъ гр. кат. Еп. Консисторіи въ Перемышли. Зъ печатнѣ Йосифа Стифіого въ Перемышли 1907.